

เทศน์เช้า วันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราเป็นชาวพุทธนะ พุทธศาสนาสอนเราเรื่องการทำบุญกุศล เราอยากได้บุญกุศล บุญกุศลคือความสุขใจนะ ถ้าไม่รู้จักบุญจะทำบุญได้อย่างไร

บุญ ! บุญคือการเสียสละ สิ่งที่เสียสละนี้มันเป็นวัตถุที่มีค่า เพราะเราแสวงหามา เราทำหน้าที่การทำงานมา เราได้สิ่งนี้มาเราเอาออกมาเสียสละเพื่อให้หัวใจมันมีความร่มเย็น

แต่ถ้าเป็นทางโลกนะ ความตระหนี่.. ความตระหนี่คือความยึด ความยึดคือการแสวงหา แล้วสิ่งใดนี่ คุณของเราที่เรารักมันซำรุดมันเสียหายเราเสียใจไหม ? เราเสียใจนะ เพราะเรารักมัน เราทะนุถนอมมัน แล้วมันบอบสลาย มันเสียไปต่อหน้าเรา เราจะเสียใจมาก

นี่ก็เหมือนกัน ของที่เราหามามันมีคุณค่าเพราะเราลงทุนลงแรงมา แล้วเราเสียสละออกไป เห็นไหม การเสียสละเพื่อไปตัดทอนความตระหนี่ เหมือนกับน้ำสกปรก เขาต้องทำให้มันสะอาด เขารีไซเคิลมัน นี่ก็เหมือนกัน การเสียสละนี้ถ้าเราเปิดหัวใจ เปิดให้มันกว้างออกไป มันเป็นสัจจะความจริงแต่เราไม่รู้เพราะมันเป็นนามธรรม ถ้าเราเสียสละ เรามีความชุ่มชื่นใจ นี่บุญเป็นอย่างนี้ไง

เรามาวัดมาวากันเพื่อหาบุญกุศลนะ บุญมันเป็นสิ่งที่พึงของใจนะ ใจนี้เวลามันมีบาปอกุศล เห็นไหม มันมีแต่ความทุกข์ร้อน เวลาความทุกข์ร้อนเราอยากให้มันหายไป มันไม่หายไปเพราะอะไร เพราะเราไม่ได้ฝึกใจ เราไม่เคยเสียสละไม่เคยทำบุญ

แม้แต่โดยพื้นฐานคนที่เขานับว่าเป็นชาวบ้านเวลาทำบุญนะเขาทำบุญไว้บอกว่า “ตายไปแล้วจะได้มีอะไรกิน” เห็นไหม เขาห่วงภพห่วงชาติของเขา ถ้าตายแล้วมันจะมีสิ่งนั้นเป็นอาหาร นี่เวลาไปบิณฑบาตไป เวลาผู้เฒ่าผู้แก่เขาคูยกกัน “ทำไมบ้านนั้นไม่ใส่บาตร บ้านนี้ไม่ใส่บาตร ตายไปแล้วจะไปกินอะไร ?”

เวลาเราตายไปนะ ถ้าเราตายไปแล้วเราไม่ได้เสียดสละไว้ นะมันก็ไปแบบแห้งแล้ง
นี่เวลาเราเป็นมนุษย์ถ้าไม่มีอาหารกินนะมันตาย เพราะร่างกายนี้ต้องการอาหาร แต่เวลา
เราตายไปแล้ว อาหารนี้มันเป็นวิญญาณาหาร มันเป็นบุญกุศล มันเป็นสิ่งทีเทวดา อินทร์
พรหมนี่เขาอยู่ของเขา ด้วยบุญของเขา มันเป็นวิญญาณาหาร อาหารทิพย์ มันไม่เป็น
อาหารเป็นคำข้าว แต่ถ้าเราไม่ได้ทำไป ใจมันไม่เคยเสียดสละไว้มันไม่มีใจ มันไม่มีบุญอัน
นี้ไป มันก็ไปหิวไปโหย

ไปหิวไปโหยนะ ถ้าไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมถ้าทำดินะ เพราะ
เทวดา อินทร์ พรหมก็เหมือนเรานี้แหละ คุณิ มนุษย์เรามีเศรษฐี มีคนจน มีคนทุกข์คนยาก
เป็นเทวดาก็เหมือนกัน เทวดาเศรษฐีก็มี เทวดาทุกข์ยากก็มี เทวดาทุกข์ยากหมายถึง
เทวดาที่เขามีแสงน้อยกว่า มีสมบัติน้อยกว่า เห็นไหม เวลาไปตกรอกเวจก็เหมือนกัน
คนหิวคนโหยขนาดไหนนี่บุญมันเป็นอย่างนี้ เวลาผู้เฒ่าผู้แก่เขาว่ากันอย่างนั้น “ทำบุญ
เพื่อเราตายไปแล้วจะได้มีอาหารกิน”

แล้วมีคนมาถามนะว่า “จริงไหมที่มนุษย์เรานี้มีเทวดาคุ้มครอง”

แล้วเราก็กถามเขาว่า “แล้วเอ็งเชื่อไหมว่ามีเทวดาคุ้มครอง”

ในโบราณเราว่านะ “คนดีผีคุ้ม” แล้วคนชั่วผีมันจะคุ้มไหม ? เทวดาจะคุ้มครอง
คนชั่วไหม ? เพราะเวลาเราทำบุญกุศลนี้ไง

คนที่ทำบุญนะ เวลาคนมีบุญมาเกิด จิตใจนะเวลาผู้ที่เขามีเจโตใจ เขาจะมีวาระจิต
เขามองหาจิต จิตของคนมีบุญมันสว่าง คุณิ ยายกั้ง เห็นไหม เวลามองมาที่วัดหนองผือ นี้
ความสว่างของหลวงปู่มันครอบคลุมไปหมดเลย แล้วก็มีความดวงเล็กดวงน้อย มีความ
ต่างๆ นี่มันเป็นอริยมุขิ

แต่ถ้าภูมิของเรา ภูมิของปุถุชนนะ ถ้าคนมีบุญกุศลคนมีบารมี เขาสร้างบุญมามาก
จิตใจมันสว่างไสว สว่างแบบโลกไม่ได้สว่างแบบอริยมุขิ เวลาคนทุกข์คนยากนะ คนที่มี
บาปอกุศลมาเกิด ใจมันจะมีคมันจะมัว มันจะเศร้าหมองของมันไง นี่ใจเศร้าหมอง แล้ว
เทวดาเขารู้ตรงนี้ เทวดาจะไปคุ้มครองใคร

นี่ไงเขาบอกเทวดาคุ้มครองทุกๆ สัตว์โลก เทวดาจะคุ้มครองต่อเมื่อเป็นคนดี เพราะอะไร เพราะสังเกตไหมเราไปไหนเราก็ชอบแต่สิ่งที่ดีใช่ไหม สิ่งที่ดีเราก็อยากเข้าไปสังคมที่ดีใช่ไหม สังคมที่เขาเกร เขาระรานกันเราอยากเข้าไปยุ่งกับเขาไหม นี่คนดี เทวดาคุ้มครอง คนชั่วเปรตมันคุ้มครอง เปรตมันทำให้คิดอย่างนั้นไง

นี่สิ่งนี้มันเป็น เราจะคิดว่ามันจะเป็นแบบว่าทุกคนจะมีเทวดาประจำองค์ มันไม่เป็นอย่างนั้นหรอก เว้นไว้แต่เวลาเขาทำไสยศาสตร์กัน เช่น โบราณเราเนี่ยเวลาสร้างวัดสร้างวา เขาจะเชิญรุกขเทวดาให้คุ้มครอง สร้างเป็นวัด เป็นศาลต่างๆ ไว้ให้เทวดาคุ้มครอง เพราะเทวดาก็อยากคุ้มครองอยู่แล้ว เพราะเทวดาก็อยากได้บุญกุศล นี่สิ่งที่ดีมันเป็นไปได้

แต่สิ่งที่เลวไป จะว่าเทวดาจะปกป้องไปหมดเลย ไม่ใช่หรอก ! ปกป้องไม่ได้ มันเป็นเรื่องกรรมของสัตว์ สัตว์มันมีกรรมอย่างนั้น มันเป็นอย่างนั้น เราจะไปฝืนกรรมอย่างนั้นไม่ได้ แต่ถ้าคนดีศีลคุ้ม เห็นไหม คนเขาดีอยู่แล้ว เขาทำคุณงามความดีของเขาอยู่แล้ว.. นี่บุญกุศล ! สิ่งที่ทำบุญเป็นบุญกุศลนะ แต่เวลาบุญกุศลนี้มันเป็นบุญกุศล มันเป็นวิภูษะ มันเป็นอามิส มันเป็นสิ่งที่มี เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนท์ไว้ นะ

“อานนท์ เธอบอกชาวพุทธเถิด บอกให้ปฏิบัติบูชา อย่าทำอามิสบูชาเลย”

แต่เราทำอามิสบูชาเพื่อบุญกุศลของเรา ถ้าทำอามิสบูชาเพื่อบารมีของเรา เพื่อห่มุคณะ เพื่อสังครมร่เย็นเป็นสุข เห็นไหม แล้วปฏิบัติบูชา.. ทำบุญกุศลมา ทำมามาก เวลาปฏิบัติบูชา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคือปฏิบัติหัวใจเรา หัวใจเป็นพุทธะ ความรู้สึกของเรานี้เป็นพุทธะ เราปฏิบัติองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต”

ถ้าคนทำบุญกุศลมา คนมีบุญมา เวลาปฏิบัติ เห็นไหม ทำสมาธิมันก็พอเป็นไป ทำสมาธิก็ง่ายขึ้นมา ถ้าทำสมาธิมันถุมนั้ไถ ทำไมต้องทำสมาธิ ถ้าทำสมาธินี้ฐานของงานกรรมฐานถ้าเราไม่มีฐาน.. อูสิ เรามาวัดมาวากัน เราหาที่พักแล้วเราเข้าทางจงกรม ทางจงกรมมันเป็นฐานใหม่ เราจะไปเดินจงกรมบนอากาศหรือ เราไม่มีวัดมีวา เราไม่มีที่ทำกิจของเราเราจะทำที่ไหน ?

นี่ก็เหมือนกัน ภาวนาๆ ภาวนาลอยลมไป ภาวนาไปมันไม่มีจิตจิต ไม่มีจุดและต่อม จุดกำเนิด ภาวสวะ ตัวภพ คือตัวเราไง มนุษย์คือสัตว์โลก สัตว์โลกคือใคร ? สัตว์โลกคือหัวใจใจ สัตตะผู้ซ่อง ใจนี้มันซ่อง ร่างกายไม่ซ่องหรือ.. ร่างกาย เห็นไหม คุณสัตว์นี้ร่างกายมันยังเป็นอาหารได้นะ ร่างกายของเราเนะมันไม่รู้เรื่องหรือ แต่จิตวิญญาณของเรา

สัตตะผู้ซ่องคือหัวใจ คือพุทธะ คือจิตจิต แล้วทำความสงบของใจเข้ามา ทำสมาธิเข้ามามันเข้าไปที่นี้ บ้านใหญ่ บ้านเล็ก บ้านโต.. บ้านใหญ่ก็ต้องลงทุนลงแรงทำความสะอาดมาก บ้านเล็กกระท่อมห้องหอนี้เนะ เราแค่ปิดกวาดง่ายๆ มันก็ทำได้

สิ่งนี้บ้านใหญ่ บ้านเล็ก.. บ้านใหญ่คือความคิดมาก บ้านใหญ่คือวิตกกังวลเยอะ บ้านใหญ่คือเดือดร้อนไปหมดเลย มันมีห้องนั้นหับนี้ มุมนั้นยังไม่ได้เช็ดได้ถู วิ่งไปทั้งวันๆ นะ ทำความสะอาดบ้านไม่จบ ทำความสงบไม่ได้ หากความสงบของตัวเองไม่เจอคนที่เขาอยู่ป่าอยู่เขา เขาอยู่กระท่อมห้องหอนะ เขาไม่ต้องกวาด เขาสะบัดๆ ๒ ทีมันก็สะอาดแล้ว

นี่ก็เหมือนกัน ทางจงกรมของเรา นั่งสมาธิของเรา ถ้าจิตมันสงบเข้ามา เห็นไหม ต้องทำความสงบเข้ามา เพราะบุญกุศลนี้ใครพาไป เราทำบุญกุศลกัน เราอุทิศส่วนกุศลไปนี่ฝากเขาไป แต่ถ้าเราทำบุญนี้ใจมันอยู่กับเราเห็นไหม เราพาไป ใจเป็นบุญ ใจเป็นกุศล เรารับรู้ เราเป็นคนทำ ความลับไม่มีในโลก เราเป็นคนเสียดละ เราเป็นคนทำ แล้วมันฝังไปกับใจ นี่มันไปกับเรา

มันไปกับเราใช่ไหม แต่เวลาขณะนี้ปัจจุบันนี้มันอยู่กับใจใช่ไหม บารมีอยู่ที่ใจ เวลาสงบเข้ามาสงบมาที่นี้ใจ สงบมาที่ใจนี้ ฐานข้อมูล เห็นไหม บุญเพณิวาสนาสติปัญญา ผู้ที่ระลึกอดีตชาติได้ รื้อค้นเข้าไปในหัวใจ มันจะมีข้อมูลของมัน ..

คุณติ เจ้าชายสิทธัตถะเวลาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้เกิดในธรรม ถ้าเกิดในโลกในวัฏฏะก็เป็นเจ้าชายสิทธัตถะ จากเจ้าชายสิทธัตถะนะ อดีตชาติก็เป็นพระเวสสันดร นี่ ๑๐ ชาตีย้อนไปมันอยู่ในบุญ

ของเราก็เหมือนกัน ใจเหมือนกัน เวลาพระอรหันต์นะ ในสมัยพุทธกาลพระอรหันต์เป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีความเสมอเท่ากัน มีความสะอาดบริสุทธิ์เท่ากัน แต่บารมีต่างกัน เพราะการสร้างมาต่างกัน เราสร้างบุญนี้ที่ว่าสร้างมากสร้างน้อย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย สาวก สาวกะแสนกัปเท่านั้นเอง นี่ถ้าเป็นพระอรหันต์นะแสนกัปก็มีบารมี สามารถรองรับภาวะภูมิอย่างนี้ได้

นี่ก็เหมือนกัน เราเป็นสาวก สาวกะ เรามีผู้ที่ได้ยินได้ฟัง เห็นไหม ถ้ามันมีบุญกุศลในหัวใจเรานี้มันมีข้อมุลนั้น.. ถ้ามีข้อมุลนั้น นี่มันไปกับเรา เราเป็นคนทำเอง แล้วในปัจจุบันเราตายไปแล้ว นี่ชาติหน้าเราทำบุญเพื่อจะได้กิน เราไม่ได้ทำบุญเราจะไม่ได้กิน ไม่ได้ใช้ไม่ได้อยู่ จะหวังไปเกิดอีกใจ แต่ถ้ามันปัจจุบันนี้มันไม่เกิด ทำปัจจุบันอิมเต็มที่นี่

นี่เิงภาวนา เห็นไหม บุญกุศล ถ้าทำบุญกุศลขึ้นมาเพื่ออานาจาสมาธิ แต่ในการประพฤติปฏิบัติ ในการกระทำของเรา ในธรรมปัจจุบันนี้สิ้นสุดกันที่นี้ละ วิมุตติสุข เห็นไหม เป็นสุขยอดปรารถนาของชาวพุทธเรา

แล้ววิมุตติสุขมันอยู่ที่ไหน ? มันอยู่ในตู้พระไตรปิฎกหรือ มันอยู่ที่ครูบาอาจารย์หรือ มันอยู่ที่ดินฟ้าอากาศ มันอยู่ที่เพชรนิลจินดา อยู่ที่สมบัติ อยู่ที่บุญกุศลนั้นหรือ.. ไม่ใช่ ! มันอยู่ที่ใจ แล้วใจทำอะไรละ ใจก็ต้องระลึกูของเรา เห็นไหม ตั้งสติแล้วระลึกูของเรา

เวลามันทำนะ งานหยาบๆ ทำกันได้นะ คูสิ เราหิวน้ำกระหายน้ำ ขอน้ำเขาคืม เขายื่นน้ำให้คืม เราคืมน้ำเย็นชื่นใจไหม แต่น้ำใจละ เขามีน้ำใจ เขามีเมตตา เราเห็นน้ำใจอันนั้นไหม เราไม่เห็นเลย แต่เราสัมผัสได้นะ

นี่ก็เหมือนกัน เวลาจิตมันคูดคืม จิตมันเป็นสมาธิขึ้นมา นี่บุญกุศลมันไม่ใช่วัตถุ มันเป็นสิ่งที่เป็นามธรรมนะ แต่ถ้าเป็นวิปัสสนาเข้าไปมันจับต้องได้ มันวิปัสสนาได้ มันแก้ไขของมันได้

นี่สิ่งนี้ทำได้เนาะ เราเกิดมาเป็นชาวพุทธ พระพุทธศาสนา อยู่ในพระไตรปิฎกเวลาอ่านแล้วซึ่งมาก.. “ขอให้เกิดเป็นมนุษย์แล้วพบพระพุทธศาสนา” แล้วได้บุญกุศล แล้วถ้าเกิดเป็นมนุษย์ เห็นไหม แล้วถ้าเราไม่ได้ประพฤติปฏิบัติ เราไม่ได้อุปัฏฐากหัวใจของเรา ไม่ได้อุปัฏฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่เราเกิดมาเหมือนกบเผือกอบัว บัว ๔ เหล่า

แต่เวลาเราเป็นคฤหัสถ์ทำมาหากินก็ทุกข์ยากแล้ว ทุกข์ก็ยอมรับว่าทุกข์ ถ้าทุกข์แล้วนี่นะ คำว่าเป็นผลของวิญญูะมันเหมือนกับเราซื้อเครื่องเทคโนโลยีมา อย่างเราซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้ามา เราใช้แล้วมันต้องเสียไหม เครื่องใช้ไฟฟ้าแต่ละเครื่องจะเสียไหม มันหมดอายุมันใช้ไหม

เหมือนกันเลย ชีวิตนี้ก็เหมือนเครื่องใช้ไฟฟ้า เหมือนวัตถุอันหนึ่ง แล้วเราก็ใช้มันจนหมดอายุก็ตายไปไง พอเราตายไป เวลาไฟฟ้ามันเข้าไปในเครื่องใช้ไฟฟ้า ไฟฟ้านั้นมันก็ใช้ประโยชน์ได้ ถ้าเครื่องใช้ไฟฟ้าชำรุด เห็นไหม ไฟมันเข้าไปมันก็ไม่เป็นประโยชน์ เหมือนเรานี้ร่างกายเจ็บไข้ได้ป่วย ชีวิตมันมีเจ็บไข้ได้ป่วย มันมีขาดตกบกพร่อง

ไฟฟ้าก็คือตัวจิต ถ้าตัวจิตมันไปเกิดอีก เห็นไหม ที่ว่าตายแล้วจะไปเกิดอีก นี่สิ่งนี้มันมีอยู่ แล้วเวลาเราแสวงหาเพื่อให้ดำรงชีวิต เราก็มองเป็นงานทุกขงานยาก มันเป็นเหมือนชีวิตเรา นี่ผลของวิญญูะ ชีวิตนี้มันก็เป็นแค่เกิดมาแล้วตายไป แต่เราไปผูกพันไปยึดมัน

แต่ถ้าเราประพฤติปฏิบัติเราจะเห็นที่มาว่ากรรมมันพาเกิดอย่างไร ปัจจุบันนี้เราจะแก้ไขมันอย่างไร เราเข้าไปถอดอะไหล่ ถอดเครื่องใช้ไฟฟ้านั้นออกมาซ่อมมาแซมให้มันทำดี ให้มันเห็นว่า กายไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กาย เครื่องใช้ไฟฟ้านี้ไม่ใช่ไฟฟ้า ไฟฟ้าเป็นไฟฟ้า แต่ไฟฟ้าต้องอาศัยเครื่องใช้ไฟฟ้านี้

ร่างกายนี้ก็เหมือนกัน ถ้าเลื้อดลมมันเดินดี ทุกอย่างมันเดินดีเราก็ไม่เจ็บไข้ได้ป่วย นี่ถ้ามันไปยึดของมัน มันเป็นที่รู้ความเห็นผิด วิปัสสนาไปมันแก้ไขไป มันทำของมันไปนะ นี่งานอย่างนี้มันงานซ้อนงานไป งานของโลกกับงานของธรรม

งานของโลกมันเป็นมรดกตกทอดเอาไว้ให้ลูกหลาน เป็นทรัพย์สินสมบัติ งานของ
กรรมคืองานของเรา ลูกหลานทำแทนเราไม่ได้ พ่อ แม่ ปู่ ย่า ก็ทำแทนลูกไม่ได้ ต่างคน
ต่างซึ้งน้ำกัน ต่างคนต่างแสวงหา ต่างคนต่างแก้ไขกัน แล้วต่างคนต่างจะพ้นจากทุกข์ไป

นี่บุญกุศล บุญจากเราเสียสละทาน เราต้องการบุญกุศลความสุขของโลก เพื่อเป็น
บารมี เป็นผลของวิญญูะที่ให้มันเกิดดี เกิดมาในสังคมที่ดี เกิดเจอเพื่อนดี เกิดเจอพ่อแม่ดี
เกิดเจอลูกหลานดี นี่บุญกุศล !

แต่เวลาประพฤติปฏิบัติ บุญกุศลนี้มันก็หมุนไป เห็นไหม แต่ถ้าประพฤติปฏิบัติ
ถึงที่สุดแห่งทุกชั้นะ อันนี้วิมุติสุข บุญอันนี้ประเสริฐที่สุด มันอยู่ในหัวใจของเรา แล้ว
เรามีโอกาสแก้ไข เราต้องตั้งใจ อย่าผลอ อย่าปล่อยยให้ชีวิตล่วงไปวันหนึ่งๆ

กาลเวลามันกินสัตว์มนุษย์นะ มันกินเราไป เราต้องตั้งสติของเรา งานทางโลกก็
ทำ งานทางธรรมมีโอกาสก็ทำ แล้วเราเกิดมาในพุทธศาสนาจะได้ผลในพุทธศาสนา
ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ใจเราจะพ้นจากทุกข์ เอวัง